

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **INTERFLUG, a.s.**, v likvidácii, so sídlom v Košiciach, Hlinkova 615/16, IČO: 36 590 355, zastúpenej JUDr. Tiborom Pelegrinim, advokátom v Košiciach, Kuzmányho 57, proti žalovanej **1/ Slovenskej republike, zastúpenej Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, IČO: 00 166 481, **2/ Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, **o náhradu škody**, vedenej na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 C 199/2011, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 8. apríla 2014 sp. zn. 6 Co 127/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Poprad rozsudkom zo 14. mája 2013 č. k. 17 C 199/2011 – 175 žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala náhrady škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“) a (od 1. júla 2004) podľa zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) zamietol a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 250, 15 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa uplatnila nárok na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom (v prípravnom konaní a v trestnom konaní sp. zn. 2 T 2/2003 pred Krajským súdom Prešov) za obdobie od 1. apríla 2000 (deň nasledujúci po rozhodnutí Okresného prokurátora Poprad o zaistení

predmetných finančných prostriedkov na účet) do 18. novembra 2005. Keďže žalobkyňa v súlade s § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. neuplatnila nárok na predbežné prejednanie nároku na Ministerstve spravodlivosti SR, nemôže sa účinne domáhať uplatneného nároku na súde voči žalovanej 2/. Vo vzťahu k nej preto ide o samostatný dôvod pre zamietnutie žaloby t. j. nedostatok pasívnej legitímácie. Po posúdení vznesenej námietky premlčania súd dospel k záveru, že uplatnené právo na náhradu škody za obdobie od 1. apríla 2000 do 18. novembra 2005 je premlčané dňom 18. novembra 2008. Trojročná premlčacia doba vyplýva z ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. a i zákona č. 514/2003 Z. z. Ak žalobkyňa tvrdila, že nesprávnym úradným postupom bola spôsobená škoda, o tvrdenom nesprávnom úradnom postupe mala žalobkyňa resp. jej právny predchodca vedomosť najneskôr 18. novembra 2005, keď nadobudol právoplatnosť oslobodzujúci rozsudok v trestnej veci pod sp. zn. 2 T 2/2003. Pokiaľ preto podala žalobu 28. februára 2011, podala ju po uplynutí premlčacej doby. Premlčané právo súd nemôže žalobkyni priznať. Námietku žalobkyne, že premlčacia doba neplynula v čase od 28. novembra 2010, kedy uplatnila predbežné prerokovanie nároku na Generálnej prokuratúre SR, ktorá sa vyjadrila 11. mája 2011, vyhodnotil za nedôvodnú, lebo uvedené obdobie nemalo vplyv na plynutie premlčacej doby, ktorá uplynula pred uplatnením práva na predbežné prerokovanie nároku. Ďalším dôvodom na zamietnutie žaloby bol nedostatok aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní. Z vykonaného dokazovania je nesporné, že na základe zmlúv o postúpení pohľadávky týkajúcej sa účtov, na ktorých boli zaistené finančné prostriedky, nadobudla právo disponovať s pohľadávkami a ich príslušenstvom až dňom 30. marca 2007 (v období, za ktoré uplatňuje právo na náhradu škody, nemala oprávnenie s pohľadávkami disponovať). Úspešne uplatniť nárok na náhradu škody (za uvedené obdobie) by žalobkyňa mohla na základe plnomocenstva, ktoré jej udelené nebolo. Navyše zo zmlúv o postúpení pohľadávky z 30. marca 2007 vyplýva, že peňažné prostriedky na účte č. 12825401 a č. 12825402 patria ČSOB a.s., ktorá skutočnosť má vplyv na meritórne posúdenie veci a oprávnenosti nároku na náhradu škody za obdobie od 30. marca 2007 do 2. júla 2010. V uvedenom trestnom konaní prieťahy konštatované neboli, žalobkyňa ich nepreukázala. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 8. apríla 2014 sp. zn. 6 Co 127/2013 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (219 ods. 1 O.s.p.) a účastníkom konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Konštatoval, že súd prvého stupňa vychádzal zo skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonanom dokazovaní a vec aj čo do premlčania práva správne právne posúdil. Uviedol, že v prejednávanej veci

sa žalobkyňa domáha voči štátu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánov činných v trestnom konaní tým, že boli nedôvodne zaistené peňažné prostriedky za obdobie od 1. apríla 2000 do 18. novembra 2005 t. j. právoplatnosti rozsudku, ktorým boli obžalovaní spod obžaloby pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona oslobodení. Týmto rozsudkom nielenže sa trestné konanie skončilo, ale zároveň stratili akýkoľvek význam a účinok súvisiace trestné rozhodnutia vrátane rozhodnutia o zaistení peňažných prostriedkov. Nerozlučne s dátumom po právoplatnom skončení trestného konania vznikol bez ďalšieho právny priestor na uplatnenie náhrady škody, ktorá dovedy vznikla a ktorá je v príčinnej súvislosti s trestným konaním. Škoda, ako uviedla žalobkyňa, nevznikla až zrušením zaistenia, ale vznikla zaistením peňažných prostriedkov, ku ktorému nemalo dôjsť a tento záver nevyplýva z uznesenia o zrušení zaistenia, ale z oslobodzujúceho rozsudku. Súčasne začala plynúť aj premlčacia doba. Odvolací sa stotožnil s právnym záverom prvostupňového súdu, ktorý je odrazom argumentácie samotnou žalobkyňou, že rozhodným okamžikom nepotrebnosti zaistenia peňažných prostriedkov na účtoch z hľadiska nároku na náhradu škody je deň nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku t. j. deň 18. novembra 2005. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že rozhodnutie o zrušení zaistenia peňažných prostriedkov na bankových účtoch bolo vydané 2. júla 2010. Nárok na náhradu škody mohla žalobkyňa uplatniť najprv na príslušnom orgáne a neskôr na súde dňom nasledujúcim po dni, keď zaistenie peňažných prostriedkov na bankových účtoch bolo nedôvodné. Týmto okamihom sa žalobkyňa dozvedela o nesprávnom úradnom postupe, o vzniknutej škode i o tom, kto za ňu zodpovedá. Týmto rozsudkom nijako nie dotknuté právo na náhradu škody vzniknutej v následnom období t. j. po 18. novembra 2005 (vec vedená na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 9 C 177/2010). Odvolací súd len poznamenal, že súd sám má vedieť, ktorý orgán má konať za štát a stačí, ak za štát koná jeden orgán. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby ho dovolací súd zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Poukázala na dôvody rozhodnutia odvolacieho súdu. Mala za to, že k premlčaniu ňou uplatneného nároku nedošlo a v ďalšom podrobne rozviedla dôvody, o ktoré oprela tento svoj právny názor. Na záver opakovane poukázala na skutočnosť, že v konaní na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 2 T 2/2003 nikdy nebola účastníkom konania ani poškodenou stranou a preto jej ani nebol doručený oslobodzujúci

rozsudok z roku 2005 a ani iné rozhodnutia v tomto konaní. Prokurátor Krajskej prokuratúry v Prešove v roku 2008 požiadal o zrušenie zaistenia peňažných prostriedkov a predseda senátu Krajského súdu Prešov v konaní 2 T 2/2003 rozhodol o zrušení zaistenia až dňa 2. júla 2010.

Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) za splnenia podmienky vyplývajúcej z § 241 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je prípustné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Napokon podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p.

Dovoláním žalobkyne nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4 O.s.p. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd

Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa ustanovenia § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o nepodanie návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o odňatie možnosti konať pred súdom a o rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Vady konania podľa ustanovenia § 237 O.s.p. žalobkyňa nenamietala a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Z koncipovania obsahu dovolania možno vyvodiť, že žalobkyňa namietala nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne) použil správny právny predpis a či ho (ne) správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových

záverov vyvodil (ne) správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v danej veci nešlo). Nesprávne právne posúdenie vecí súdmi nižších stupňov nie je ani procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f / O.s.p., lebo ani (prípadným) nesprávnym právnym posúdením vecí súd účastníkom konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010). Preto dovolací súd (s ohľadom na zdôrazňovanú právnu úpravu dovolacieho konania) nemohol preskúmať rozhodnutia súdov nižších stupňov vo vzťahu k námietkam žalobkyne z hľadiska správnosti ich právnych záverov.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustní, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej trovy tohto konania nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. januára 2015

JUDr. Oľga T r n k o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová